

Czwartek, 10 czerwca 2021 r.

P9_TA(2021)0292

Sytuacja w zakresie praw człowieka i sytuacja polityczna na Kubie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 czerwca 2021 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka i sytuacji politycznej na Kubie (2021/2745(RSP))**

(2022/C 67/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Kuby, w szczególności rezolucję z 15 listopada 2018 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka na Kubie ⁽¹⁾, rezolucję z 3 grudnia 2019 r. w sprawie Kuby – sprawa José Daniela Ferrera ⁽²⁾ oraz rezolucję z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony ⁽³⁾,
- uwzględniając Umowę o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską a Kubą, podpisaną w grudniu 2016 r. i tymczasowo stosowaną od 1 listopada 2017 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wysłuchanie na temat Kuby, które przeprowadziła 11 grudnia 2020 r. Delegacja ds. Stosunków z Państwami Ameryki Środkowej,
- uwzględniając nieformalną wideokonferencję członków Wspólnej Rady UE–Kuba, która odbyła się 20 stycznia 2021 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając trzeci formalny dialog dotyczący praw człowieka przeprowadzony 26 lutego 2021 r. na mocy Umowy o dialogu politycznym i współpracy (PDCA) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając powszechny okresowy przegląd praw człowieka przeprowadzony przez Radę Praw Człowieka ONZ w odniesieniu do Kuby w maju 2018 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR) oraz inne międzynarodowe traktaty i instrumenty dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz zalecenia ogólne Komitetu ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet,
- uwzględniając raporty organizacji praw człowieka, takich jak Human Rights Watch, Fundacja Praw Człowieka i Prisoners Defenders, a ponadto rozdział IV.B na temat Kuby w raporcie rocznym IACHR za 2020 r., komunikat z 6 listopada 2019 r. w sprawie kubańskich brygad medycznych, skierowany do Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka przez specjalnego sprawozdawcę ds. współczesnych form niewolnictwa, w tym jego przyczyn i skutków, oraz specjalnego sprawozdawcę ds. handlu ludźmi, zwłaszcza kobietami i dziećmi, a także konkluzje ostatniego powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka na Kubie z 2018 r. dotyczące kubańskich brygad medycznych,
- uwzględniając sprawozdania Kubańskiego Obserwatorium Praw Człowieka z 12 miesięcy do maja 2021 r., dotyczące represji i arbitralnych zatrzymań,
- uwzględniając wysłuchania publiczne na 179. sesji IACHR,
- uwzględniając rezolucje IACHR 7/2021, 14/2021 i 24/2021,

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 28.10.2020, s. 70.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0073.

⁽³⁾ Dz.U. C 334 z 19.9.2018, s. 99.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 337 I z 13.12.2016, s. 3.

⁽⁵⁾ <https://www.consilium.europa.eu/en/meetings/international-ministerial-meetings/2021/01/20/>.

⁽⁶⁾ <https://www.europarl.europa.eu/delegations/en/eeas-statement-of-28-february-2021-on-th/product-details/20210409DPU29364>.

Czwartek, 10 czerwca 2021 r.

- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, która została przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne ONZ 10 grudnia 1984 r. i której Kuba jest stroną,
  - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, której Kuba jest sygnatariuszem,
  - uwzględniając Wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka,
  - uwzględniając konstytucję kubańską i kubański kodeks karny,
  - uwzględniając uchwałę nr 168 Ministerstwa Handlu Zagranicznego i Inwestycji Republiki Kuby z 29 marca 2010 r., ustawę nr 1312 z 12 września 1976 r. (tzw. ustawa migracyjna) oraz dekrety wykonawcze do niej: nr 26 z 18 grudnia 2015 r. i nr 306 z 12 października 2012 r., Amerykańską konwencję praw człowieka oraz roczne sprawozdanie Międzyamerykańskiej Komisji Praw Człowieka za 2020 r. z kwietnia 2021 r.,
  - uwzględniając konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) ratyfikowane przez Kubę,
  - uwzględniając definicję organizacji społeczeństwa obywatelskiego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 132 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że obie strony PDCA podpisanej w 2016 r. potwierdziły poszanowanie powszechnych praw człowieka, określonych w Powszechnej deklaracji praw człowieka i innych odpowiednich instrumentach międzynarodowych w dziedzinie praw człowieka; mając na uwadze, że 5 lipca 2017 r. Parlament Europejski wyraził zgodę na zawarcie PDCA między UE a Kubą;
- B. mając na uwadze, że w 2017 r. Parlament przyjął rezolucję, w której przypomniał o swoim stanowisku w sprawie zasad demokracji, powszechnych praw człowieka i podstawowych wolności, takich jak wolność słowa, zgromadzeń i zrzeszania się w celach politycznych, a także wolności informacji we wszystkich jej formach;
- C. mając na uwadze, że prawa człowieka, wolność, godność i dobrostan ludzi są najlepiej reprezentowane i chronione w demokracji, która oznacza m.in. regularną wymianę osób sprawujących władzę, wolne i uczciwe wybory oraz poszanowanie pluralizmu politycznego; mając na uwadze, że w art. 5 niedawno przyjętej konstytucji kubańskiej uznano Komunistyczną Partię Kuby za najwyższą władzę w państwie, co dodatkowo podkreślono w art. 4 i 229, gdzie uznano socjalizm za system nienaruszalny; mając na uwadze, że nowa konstytucja z 2019 r. służy nie tylko ochronie systemu i wstrzymaniu procesu reformowania swobód i praw, ale także ich dalszemu ograniczaniu; mając na uwadze, że reżim poważnie ogranicza udział osób o innych przekonaniach politycznych w publicznym życiu politycznym i możliwość sprawowania przez nie funkcji politycznych; mając na uwadze, że nadal nie ma warunków gwarantujących niezawisłość sądów, zwłaszcza w sprawach przeciwko aktywistom i dysydentom;
- D. mając na uwadze, że dekret 349 ogranicza wolność wypowiedzi artystów, gdyż nakłada obowiązek uzyskania uprzedniego zezwolenia na publiczne i prywatne występy i wystawy; mając na uwadze, że dekret 370 w sprawie treści internetowych zawiera niejednoznaczne przepisy, które umożliwiają prześladowanie działaczy i niezależnych dziennikarzy, zwłaszcza w czasie pandemii COVID-19; mając na uwadze, że kubański kodeks karny zawiera takie zapisy jak „stan zagrożenia” i „przedprzestępcze środki bezpieczeństwa”, na mocy których ponad 8 000 osób przetrzymuje się w więzieniach, choć nie postawiono im zarzutów, a dalszych 2 500 osób skazano na pracę przymusową;
- E. mając na uwadze, że od czasu wejścia w życie PDCA przed prawie czterema laty Kuba nie osiągnęła żadnych konkretnych postępów w realizacji ogólnych zasad i celów umowy, dotyczących lepszego poszanowania praw człowieka, podstawowych wolności oraz warunków gospodarczych i społecznych dla Kubańczyków; mając na uwadze, że kubański reżim wręcz nasilił represje i łamanie praw człowieka na wyspie, a sytuacja w całym społeczeństwie kubańskim stale się pogarsza, co wywołuje kolejne fale oporu i pokojowych demonstracji dużych grup społeczeństwa kubańskiego, represjonowane i brutalnie tłumione przez represyjne struktury reżimu kubańskiego;
- F. mając na uwadze, że w opinii 50/2020 grupy roboczej Rady Praw Człowieka ONZ ds. arbitralnych zatrzymań, wydanej 14 października 2020 r., zauważono, iż systemowe naruszanie praw człowieka przez władze kubańskie to powszechna praktyka; mając na uwadze, że w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy (do 1 czerwca 2021 r.) na Kubie zarejestrowano 199 więźniów politycznych, w tym 65 nowych przypadków pozbawienia wolności z przyczyn politycznych; mając na uwadze, że kwiecień był miesiącem największych represji od początku 2021 r.: Kubańskie Obserwatorium Praw

Czwartek, 10 czerwca 2021 r.

Człowieka (OCDH) udokumentowało ponad 1 018 akcji represyjnych przeciwko obrońcom praw człowieka i niezależnym dziennikarzom, w tym 206 arbitralnych zatrzymań i 13 poważnych aktów przemocy; mając na uwadze, że według organizacji Prisoners Defenders na Kubie przetrzymuje się obecnie 150 więźniów politycznych;

- G. mając na uwadze, że na podstawie analizy przeprowadzonej 11 lutego 2021 r. przez Międzypamerykańską Komisję Praw Człowieka przyjęto środki ostrożnościowe na rzecz 20 zidentyfikowanych członków Ruchu San Isidro (MSI) oraz wykazano wystarczająco jednoznacznie poważne zagrożenie dla prawa do życia i integralności tych osób; mając na uwadze, że władze kubańskie bezprawnie wtargnęły do domu niezależnego artysty i koordynatora MSI Luisa Manuela Otero Alcántary i arbitralnie przetrzymywały go przez kilka godzin, nie stawiając żadnych zarzutów; mając na uwadze, że członek Ruchu San Isidro Denis Solís González jest arbitralnie przetrzymywany w więzieniu pod zarzutem znieważenia organu władzy, a Luis Robles Elizástegui znajduje się w więzieniu tylko dlatego, że miał przy sobie plakat z pokojowym apelem o uwolnienie Denisa Solísa Gonzáleza; mając na uwadze, że Maykel Castillo Pérez, członek MSI i współtwórca piosenki „Patria y Vida” jest arbitralnie uwięziony, a przez 14 dni Komitet ONZ ds. Wymuszonych Zaginięć uznawał go za zaginionego;
- H. mając na uwadze, że wbrew postulatam Parlamentu przedstawiciele UE nie odwiedzali przetrzymywanych więźniów politycznych ani nie obserwowali procesów opozycjonistów, dysydentów, obrońców praw człowieka czy członków niezależnego społeczeństwa obywatelskiego; mając na uwadze, że międzynarodowe organizacje praw człowieka, takie jak Human Rights Watch, Amnesty International i Prisoners Defenders, oraz wielu innych niezależnych obserwatorów praw człowieka, w tym specjaliści sprawozdawcy ONZ, nie mogą wjechać na Kubę, mimo że od wielu lat podkreślają konieczność odwiedzenia wyspy;
- I. mając na uwadze, że uchwałą nr 168 kubańskiego Ministerstwa Handlu Międzynarodowego i Inwestycji Zagranicznych z 2010 r. nałożono na wszystkich pracowników służby cywilnej pracujących za granicą dla przedsiębiorstw państwowych – w tym na personel medyczny – nieuzasadnione obowiązki naruszające godność ludzką oraz najbardziej podstawowe prawa człowieka; mając na uwadze, że kubański kodeks karny przewiduje karę ośmiu lat pozbawienia wolności dla wszystkich pracowników służby cywilnej, którzy nie kończą misji medycznych lub decydują się nie wrócić na Kubę; mając na uwadze, że IACHR uznała kubańskie misje medyczne za współczesną formę niewolnictwa”, a w oświadczeniu Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka (CUB6/2019) w sprawie kubańskich misji medycznych podkreślono niepewne i nieludzkie warunki pracy personelu medycznego, zarzuty te podtrzymała zaś organizacja Human Rights Watch i znalazły one potwierdzenie w 622 zeznaniach;
- J. mając na uwadze, że Kuba ratyfikowała wszystkich osiem podstawowych konwencji MOP; mając na uwadze, że Kuba narusza konwencje MOP nr 29 i 105 dotyczące pracy przymusowej;
- K. mając na uwadze, że Parlament trzykrotnie przyznał działaczom kubańskim Nagrodę im. Sacharowa za wolność myśli – otrzymali ją: Oswaldo Payá w 2002 r., Kobiety w Bieli w 2005 r. oraz Guillermo Fariñas w 2010 r.; mając na uwadze, że mimo licznych zaproszeń władze kubańskie systematycznie uniemożliwiały laureatom Nagrody im. Sacharowa i ich krewnym wyjazd z kraju i udział w wydarzeniach międzynarodowych, w tym organizowanych przez Parlament Europejski, a po raz ostatni doszło do tego 11 grudnia 2020 r.; mając na uwadze, że taktyka władz obejmowała nękanie, zastraszanie i arbitralne aresztowanie Berty Soler i Reinaldo Escobara, a także ograniczanie innym uczestnikom dostępu do internetu; mając na uwadze, że przewodnicząca Delegacji do spraw Stosunków z Państwami Ameryki Środkowej, przewodniczący Komisji Spraw Zagranicznych i wiceprzewodniczący Parlamentu podpisali wspólne oświadczenie, w którym potępił nękanie działaczy; mając na uwadze zaniepokojenie dotyczące ich obrony i poparcia dla nich ze strony delegatury UE w Hawanie; mając na uwadze, że ani Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), ani Delegatura UE na Kubie nigdy nie złożyły oświadczenia w obronie działaczy ani nie poparły ich publicznie czy prywatnie;
- L. mając na uwadze, że obecny ambasador UE w Hawanie podpisał pismo do prezydenta Stanów Zjednoczonych, w którym zwrócił się m.in. o zniesienie amerykańskiego embarga nałożonego na wyspę, a także o nieingerowanie w wewnętrzne sprawy Kuby; mając na uwadze, że jest to jednoznaczne przekroczenie uprawnień dyplomatycznych ambasadora i świadczy o wysokim upolitycznieniu ambasady UE w Hawanie; mając na uwadze, że obecny ambasador UE w Hawanie publicznie oświadczał, iż „Kuba nie jest dyktaturą”;
- M. mając na uwadze, że rząd kubański odmówił niezależnym organizacjom społeczeństwa obywatelskiego prawa do udziału w seminariach społeczeństwa obywatelskiego UE–Kuba, zorganizowanych przed trzecim formalnym dialogiem na temat praw człowieka; mając na uwadze, że 26 lutego 2021 r. UE i Kuba przeprowadziły na mocy PDCA trzeci

Czwartek, 10 czerwca 2021 r.

formalny dialog dotyczący praw człowieka; mając na uwadze, że strony rozmawiały o wolności pokojowego zgromadzenia się i zrzeszania się; mając na uwadze, że UE przypomniła o konieczności przestrzegania zobowiązań wynikających z międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka; mając na uwadze, że dialog ten ma przynieść wymierne rezultaty i nie może być celem samym w sobie; mając na uwadze, że każdy dialog polityczny musi obejmować bezpośredni aktywny udział niezależnego społeczeństwa obywatelskiego i wszystkich bez wyjątku podmiotów opozycji politycznej, jak podkreślono w art. 36 PDCA;

N. mając na uwadze, że Parlament kilkakrotnie zapraszał przedstawicieli dyplomatycznych rządu kubańskiego do udziału w wysłuchaniach i działaniach dotyczących Kuby; mając na uwadze, że zaproszenia te nie tylko były odrzucane, ale ponadto pisma z odpowiedziami zawierały obelgi i bezpodstawne oskarżenia wobec Parlamentu i jego posłów; mając na uwadze, że Parlament jest najprawdopodobniej jedyną instytucją UE, której nie zezwolono na wizytę w tym kraju po tymczasowym wejściu w życie PDCA, co jest rażąco sprzeczne z fundamentami umowy o dialogu politycznym;

O. mając na uwadze, że w PDCA zawarto tzw. klauzulę praw człowieka, będącą standardowym zasadniczym elementem umów międzynarodowych zawieranych przez UE i umożliwiającą zawieszenie PDCA w razie naruszeń postanowień o prawach człowieka;

1. zdecydowanie potępia przetrzymywanie więźniów politycznych, uporczywe i trwale prześladowania polityczne, akty nękania i arbitralne zatrzymania dysydentów na Kubie; potępia również obecne ataki na artystów Ruchu San Isidro, pokojowych dysydentów, niezależnych dziennikarzy, obrońców praw człowieka i członków opozycji politycznej; wzywa do natychmiastowego zaprzestania tych działań oraz apeluje do władz kubańskich o niezwłoczne uwolnienie wszystkich więźniów politycznych i osób arbitralnie przetrzymywanych tylko za to, że korzystały z wolności wypowiedzi i zgromadzeń; zdecydowanie potępia arbitralne zatrzymanie Aymary Nieto Muñoz, Mitzaela Díaza Paseiro, Ivána Amaro Hidalgo, Edilberto Ronala Arzuagi Alcali, Yandiera Garcíi Labrady, Denisa Solísa González, Luisa Roblesa Elizástegui i 77 innych więźniów sumienia; wyraża solidarność z członkami Ruchu San Isidro oraz wszystkimi działaczami i obrońcami praw człowieka dążącymi do większej wolności słowa na Kubie;

2. wzywa do lepszego gwarantowania prawa do rzetelnego procesu sądowego i niezależności sądów oraz do zapewnienia osobom pozbawionym wolności dostępu do niezależnego adwokata; ubolewa nad 1 941 aktami represji, do których doszło w kwietniu (1 018 przypadków) i maju 2021 r. (923 przypadków); domaga się, by zatrzymani mogli skorzystać z niezależnej konsultacji lekarskiej, mieli dostęp do telefonu i mogli być regularnie odwiedzani przez rodziny, przyjaciół, dziennikarzy i dyplomatów;

3. głęboko ubolewa, że reżim kubański nie wykazuje zaangażowania ani woli osiągnięcia choćby minimalnych postępów na drodze do zmian lub też otwarcia kanałów mogących umożliwić zreformowanie reżimu, co poprawiłoby udział obywateli w życiu społecznym i politycznym oraz ich warunki życia; ubolewa, że choć PDCA weszła w życie prawie cztery lata temu, stan poszanowania praw człowieka i demokracji nie poprawił się, a Kubańczycy nie odczuli istotnych i namacalnych pozytywnych zmian; wzywa do przestrzegania wiążących zobowiązań określonych w tej umowie i apeluje o przyjęcie jednoznacznych punktów odniesienia w tym zakresie;

4. uznaje, że Kubańczycy mają prawo domagać się demokratyzacji swojego kraju przez dialog ze społeczeństwem obywatelskim i opozycją polityczną służący opracowaniu planu działań na drodze do demokratycznych wyborów wielopartyjnych;

5. apeluje do rządu Kuby o wdrożenie reform prawnych w celu zagwarantowania wolności prasy, zrzeszania się i demonstracji oraz o rozpoczęcie reform politycznych umożliwiających przeprowadzenie wolnych, uczciwych i demokratycznych wyborów, w których uwzględniona zostanie suwerenna i swobodnie wyrażona wola narodu kubańskiego; apeluje do rządu Kuby, aby dostosował swoją politykę w dziedzinie praw człowieka do norm międzynarodowych określonych w kartach, deklaracjach i instrumentach międzynarodowych, których Kuba jest sygnatariuszem, oraz aby umożliwił społeczeństwu obywatelskiemu i opozycji politycznej czynny i nieograniczony udział w życiu politycznym i społecznym; wzywa rząd kubański, by uznał niezależne dziennikarstwo za legalną praktykę oraz by przestrzegał praw niezależnych dziennikarzy na Kubie;

6. apeluje o natychmiastowe uchylenie dekretów 349 i 370 oraz innych kubańskich przepisów naruszających wolność słowa;

Czwartek, 10 czerwca 2021 r.

7. wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do uznania istnienia opozycji politycznej wobec rządu kubańskiego, a zatem do włączenia jej do zinstytucjonalizowanego, formalnego, otwartego i publicznego dialogu politycznego między UE a Kubą, zgodnie z podstawami PDCA;
8. ubolewa, że ESDZ i delegatura UE w Hawanie wykluczyły kubańską opozycję demokratyczną oraz zarówno europejskie, jak i kubańskie niezależne organizacje społeczeństwa obywatelskiego z dialogów politycznych ze względu na brak poparcia ze strony władz kubańskich; podkreśla, że decyzja ta jest sprzeczna z PDCA i że obie strony mają obowiązek pełnego przestrzegania umowy; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela oraz ESDZ, aby w przyszłości odmawiały udziału w dialogach z Kubą dotyczących praw człowieka, jeżeli społeczeństwo obywatelskie nie będzie w nich odpowiednio reprezentowane;
9. przypomina ESDZ, że udział społeczeństwa obywatelskiego w dialogu politycznym i projektach współpracy na mocy umowy to zasadniczy element PDCA oraz że należy niezwłocznie naprawić sytuację, w której społeczeństwo obywatelskie wyklucza się z funduszy współpracy lub z udziału w umowie, a umożliwia się udział i dostęp do funduszy współpracy tylko przedsiębiorstwom, w których państwo ma udziały lub które kontroluje, a taka sytuacja ma miejsce od momentu podpisania umowy;
10. potępia systemowe łamanie praw pracowniczych i praw człowieka, których dopuszcza się państwo kubańskie wobec pracowników służby zdrowia wyznaczonych do zagranicznych misji medycznych, niezgodnie z podstawowymi konwencjami MOP ratyfikowanymi przez Kubę; wzywa Kubę do skutecznego wdrożenia i przestrzegania Amerykańskiej konwencji praw człowieka oraz konwencji MOP nr 29 i 105; wzywa rząd kubański, by zgodnie z międzynarodowymi normami praw człowieka zapewnił Kubańczykom prawo do wyjazdu z kraju i powrotu do niego, również w przypadku lekarzy wysłanych na zagraniczne misje medyczne; wzywa rząd kubański do ratyfikowania Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz do zapewnienia prawa do wolności zrzeszania się, w tym rejestracji organizacji, i prawa do rokowań zbiorowych, zgodnie ze standardami MOP;
11. apeluje do ESDZ o wywieranie presji na władze kubańskie, by wypełniały wiążące zobowiązania zapisane w PDCA między UE a Kubą, zwłaszcza te, które dotyczą poszanowania podstawowych praw człowieka i podstawowych wolności, jak podkreślono w art. 1 ust. 5, art. 2 lit. c), art. 5 i 22 oraz art. 43 ust. 2 tej umowy; nalega zatem, by przy wdrażaniu tej umowy Unia Europejska uważnie śledziła i monitorowała poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności na Kubie oraz by regularnie przedkładało Parlamentowi sprawozdania na ten temat;
12. uważa, że uwięzienie Denisa Solísa González, Luisa Roblesa Elizástegui, Maykela Castillo Péreza „Osorbo” (członka MSI i współtwórca piosenki „Patria y Vida”, arbitralnie uwięzionego i przez 14 dni uznawanego za zaginionego przez Komitet ONZ ds. Wymuszonych Zaginięć) oraz ponad 120 innych więźniów politycznych i więźniów sumienia, a także wszelkie arbitralne i represyjne działania odnotowane w kwietniu i czerwcu 2021 r. to naruszenie umowy i „szczególnie nagłe przypadki”, o których mowa w art. 85 ust. 3 lit. b) PDCA; dlatego apeluje do UE o zwołanie posiedzenia w trybie pilnym;
13. głęboko ubolewa, że władze kubańskie odmawiają delegacjom Parlamentu Europejskiego prawa wjazdu do kraju; wzywa władze, by zezwoliły na wjazd do kraju, gdy tylko pozwolą na to warunki sanitarne; wzywa przedstawicieli wszystkich państw członkowskich, by w czasie wizyt na Kubie w rozmowach z władzami kubańskimi poruszali kwestię łamania praw człowieka w tym kraju i spotykali się z laureatami Nagrody im. Sacharowa, by zagwarantować spójne wewnętrzne i zewnętrzne wdrażanie polityki Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka;
14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Władzy Ludowej Kuby, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka.